

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Đắc Nhẫn

1. Tùý duyên hà tất phải trách tội

Thời gian: sáng ngày 2 tháng 4 năm 2019

Địa điểm: Pháp hội Thanh Minh tại Triển lãm quốc tế AsiaWorld-Expo, Hồng Kông

Hôm đó hiệp hội sắp xếp tôi lái xe đưa lão pháp sư đến hội trường. Trước khi khởi hành, tôi nhận được một tin nhắn Wechat liên quan đến việc sắp xếp lộ trình ra vào hội trường của lão pháp sư. Để cho chắc chắn, tôi đã gọi điện thoại cho sư huynh phụ trách, xác nhận lại vị trí xuống xe cụ thể (nhiều năm nay lần nào cũng xuống xe ở cổng phía Đông). Lúc đó hội trường rất ồn ào, có lẽ sư huynh ấy nghe không rõ, chỉ trả lời tôi một tiếng: “Phải”.

Tôi lập tức lái xe đến cổng phía Đông của hội trường để xuống xe. Kết quả là, các pháp sư và khách mời phụ trách đón tiếp lão pháp sư thực tế lại đang đợi ở một lối vào khác, vì vậy họ đã không đón được ngài.

Buổi chiều, khi lão pháp sư quay về nơi ở và đang đi dạo, tôi bước đến trước mặt ngài, sám hối nói: “Sư phụ, con xin lỗi! Hôm nay con đã phạm một sai lầm lớn, con đã nhầm địa điểm xuống xe, khiến cho các pháp sư và khách mời đều không đón được sư phụ, con vô cùng xin lỗi!”

Tôi thật sự cho rằng mình đã phạm sai lầm lớn, một lòng chỉ muốn tạ tội. Nhưng lão pháp sư dường như xem chuyện đó như chưa từng xảy ra, không hề trách móc hay phàn nàn gì cả! Trái lại, ngài rất bình thản nói một câu: “Nhân duyên như thế, chỉ đành tùy duyên”.

2. Không lừa dối trẻ thơ

Sáng sớm mỗi ngày, có rất nhiều tình nguyện viên và dân làng từ già đến trẻ, đều ở Lục Hòa Viên để cung tiễn lão pháp sư lên xe đi giảng kinh tại hoa viên Sơn Đỉnh. Có lần, một em bé khoảng một tuổi rưỡi cũng

tham gia vào đội ngũ cung tiễn lão pháp sư, còn học theo dáng vẻ của người lớn, hai tay chấp lại, đứng ngay ngắn giữa đám đông. Lão pháp sư nhìn thấy cảnh tượng này liền đi tới trước mặt bạn nhỏ, mỉm cười xoa đầu em và nói: “Ngày mai cho con kẹo ăn nhé”. Nói xong, ngài vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Tối hôm đó quay về Lục Hòa Viên, khi xuống xe, câu đầu tiên lão pháp sư hỏi tình nguyện viên chính là: “Kẹo đã chuẩn bị xong chưa?” Ngày hôm sau trước khi ra ngoài, lão pháp sư lại lần nữa xác nhận với tình nguyện viên: “Kẹo đã chuẩn bị sẵn chưa?”

Nhìn thấy tình nguyện viên đã chu đáo chuẩn bị kẹo xong, lão pháp sư vui vẻ mỉm cười, dặn dò họ mang kẹo đến trước mặt bạn nhỏ ngày hôm qua. Lão pháp sư từ bi nói: “Phát kẹo cho mọi người”. Không chỉ riêng bạn nhỏ này, mà mỗi tình nguyện viên và người dân có mặt để tiễn đưa hôm đó đều nhận được những viên kẹo ngọt ngào. Mẹ của bạn nhỏ đó tràn đầy xúc động, nói với lão pháp sư: “Với trẻ con ngài đâu cần coi trọng như vậy!” Nghe thế, lão pháp sư cười đáp: “Trẻ con cũng không thể lừa gạt!” Nghe câu nói ấy, những người tiễn đưa đều hoan hỷ cười vang. Bạn nhỏ nhận được kẹo đầu tiên thì càng vui sướng, lập tức ăn ngay. Bất luận hoàn cảnh hay tình huống có thay đổi ra sao, lão pháp sư ở nơi nào, thì nơi đó không lừa dối trẻ thơ, cúng dường bình đẳng, luôn khiến đại chúng rất hoan hỷ.

3. Câu chuyện chiếc áo gió

Có hai cư sĩ cùng lúc, mỗi người cúng dường lão pháp sư một chiếc áo gió. Vài ngày sau, một trong hai cư sĩ ấy cùng lão pháp sư đi tản bộ sau bữa ăn. Gặp lúc gió to nổi lên, thị giả bèn lấy một chiếc áo gió cho lão pháp sư mặc đỡ lạnh. Cư sĩ ấy thấy chiếc áo gió lão pháp sư đang mặc không phải là chiếc mình tặng, liền sốt ruột hỏi: “Vì sao ngài không mặc chiếc áo con tặng?” Lão pháp sư nghe xong, mỉm cười và bảo thị giả đổi

sang chiếc áo gió kia, rồi mặc lên người. Từ đó về sau, mỗi khi cư sĩ này đến thăm, lão pháp sư đều sẽ mặc chiếc áo gió do vị ấy tặng.

4. Đạp nhầm chân ga

Có lần, một sư huynh tới phiên trực lái xe đưa lão pháp sư đi. Đến một khúc cua gấp, đáng ra nên giảm tốc độ đi chậm lại, thì sư huynh này đột nhiên lại đạp mạnh chân ga! Chiếc xe lập tức vọt lên, khiến tất cả hành khách trên xe, gồm cả lão pháp sư, như đang ngồi “tàu lượn siêu tốc”, trải nghiệm “khoảnh khắc mất trọng lượng” đầy kinh hoàng.

Sư huynh lái xe ấy căng thẳng cực độ, run rẩy nói với lão pháp sư: “Sư phụ, con xin lỗi, con đã đạp nhầm chân ga!” Ai ngờ lão pháp sư không những không hề có ý trách tội, ngài còn mỉm cười nói: “Nhanh có cái cảm giác của nhanh!” Mọi người nghe xong đều nở nụ cười thấu hiểu. Mọi sự lo lắng, tự trách và hối hận của sư huynh ấy tất cả đều bị quét sạch.

5. Một buổi sáng nọ, như thường lệ tôi lái xe đến Lục Hòa Viên đón lão pháp sư. Trên đường đi, tôi phát hiện phía bên kia, làn đường lượn về đang bị tắc nghẽn bất thường.

Sau khi đón được lão pháp sư, tôi xin ý kiến nói: “Sư phụ, hôm nay tuyến đường về Sơn Đỉnh quận Đại Phố ùn tắc lắm, mình đổi sang đi đường khác được không?” Lão pháp sư hiền hòa trả lời: “Được!” Một tiếng “được” này thật hợp ý tôi! Tính toán riêng của tôi chính là: các tình nguyện viên khác không rành con đường nhỏ này, chỉ có mình tôi nghĩ tới và lại thuộc đường. Ban đầu, khi xe chạy vào đường nhỏ thì rất thông thoáng, tâm trạng tôi cũng theo đó mà thoải mái hẳn. Thế nhưng người tính không bằng trời tính! Đợi đến khi xe chạy rẽ vào đường lớn, trời ơi! Xe cộ nối đuôi nhau dài mấy kilomet, xếp thành hàng như một con rồng dài! Tôi đành phải tìm cơ hội rẽ vào một con đường nhỏ khác để tránh kẹt xe. Xe chạy được khoảng một kilomet, tôi buộc phải chạy vào đường lớn lần nữa, nhìn xe cộ chen chúc, phóng tầm mắt cũng không thấy được điểm cuối... tôi hoàn toàn hết cách rồi! Chỉ còn cách theo các xe khác, di chuyển

chậm chạp như ốc sên. Kết quả là xe bị kẹt cứng hơn hai tiếng đồng hồ mới lên đến Sơn Đỉnh quận Đại Phố. Lúc này đã gần đến giờ ăn trưa.

Hộ pháp hỏi sư phụ xem còn giảng kinh nữa không? Lão pháp sư mỉm cười nói: “Giảng kinh trước rồi hãy dùng bữa”.

6. Vào một buổi chiều, trời đổ mưa tầm tã. Thông thường, sau giờ nghỉ trưa, lão pháp sư sẽ bắt đầu giảng kinh Phật. Chỗ nghỉ trưa cách phòng thu hình khoảng hai ba phút đi bộ, đoạn đường này ở ngoài trời và không có mái che. Mọi người lo lắng lão pháp sư sẽ bị ướt, nên sắp xếp để tôi lái xe đưa đón. Thế là tôi đã chuẩn bị xe và đợi sẵn ở cửa trước 20 phút.

Lão pháp sư có việc cần xử lý nên ra muộn hơn thời gian dự kiến 30 phút. Lúc đó mưa đã tạnh được hơn 10 phút, nắng đã lên và mặt đường cũng đã khô ráo.

Thị giả thấy vậy liền hỏi lão pháp sư: “Sư phụ muốn đi bộ hay đi xe ạ?” Lão pháp sư nhìn thị giả, rồi nhìn chiếc xe, cười nói: “Người ta đã đợi lâu như thế, thật ngại quá, thôi cứ đi xe vậy!”

7. Buổi tối nọ, sau khi tiếp khách quý xong, lão pháp sư ngồi trò chuyện với vài thầy cô và các tình nguyện viên trong phòng họp. Đúng lúc tôi đi ngang qua tòa nhà giảng dạy, phát hiện đã sáu giờ tối mà sư phụ vẫn chưa xuống dùng cơm, nên tôi lên lầu xem có chuyện gì. Thấy lão pháp sư đang nói về “tôn sư trọng đạo”, tôi liền ngồi xuống lắng nghe. Khi lão pháp sư nhắc đến Phật sống Chương Gia, tôi chẳng có cảm giác gì cả; thú thật là vì tôi đã nghe ngài giảng quá nhiều lần, nội tâm cũng đã tê liệt. Buổi trò chuyện tối hôm đó, cũng cứ thế vào tai trái rồi ra tai phải.

Chiều ngày hôm sau, ngài lại ở trong phòng họp cùng các thầy và tình nguyện viên bàn về “tôn sư trọng đạo”, đồng thời lại nhắc tới Phật sống Chương Gia. Thấy mọi người đều không có phản ứng gì, lão pháp sư bèn hỏi: “Có ảnh của Phật sống Chương Gia không?” Tôi lập tức giao tay đáp: “Dạ có!” (Mỗi tối tôi phụ trách công việc kiểm tra cửa nẻo trong

đạo tràng, v.v. nên quen thuộc với vị trí đặt sách vở và pháp bảo). Tôi đi đến trước cửa kính của tủ sách, nơi thờ di ảnh của Phật sống Chương Gia. Vừa mở cửa tủ ra, tôi bị kính hãi đến mức lạnh thấu tim gan! A-di-đà Phật! Di ảnh của Phật sống lại bị nhét xiêu vẹo vào giữa khe hở của sách vở. Bình thường, vị trí thờ bức ảnh vốn dĩ đối diện ngay với chỗ ngồi của lão pháp sư! Thảo nào suốt hai ngày liên tục, ngài nhiều lần giảng về “tôn sư trọng đạo”, lại không ngừng hồi tưởng những chuyện của Phật sống Chương Gia! Chỉ là hàng phàm phu chúng tôi quá chai lì và ngu dốt, không hiểu được ý của ngài!

Sau khi tôi cung kính cầm di ảnh của Phật sống Chương Gia chuyển cho mọi người chiêm ngưỡng, lão pháp sư đã nói một câu: “Hãy đặt bức ảnh cho ngay ngắn!” Đây là một lời nói mang hai tầng ý nghĩa! Đúng là thầy của chúng ta từ bi đến tột cùng!

Chuyện này nếu tôi không nói ra, thì sẽ không có người thứ ba nào biết được. Lòng tôn kính của lão pháp sư đối với các vị ân sư đã làm tôi cảm động sâu sắc. Tại các phòng thu hình hay phòng sách ở khắp nơi, ngài đều tôn thờ di ảnh của ân sư. Suốt 365 ngày, chỉ cần bước vào phòng thu hình, trước khi bắt đầu giảng kinh, ngài sẽ cung kính lễ bái ân sư; giảng kinh xong cũng đều thành tâm hồi hướng công đức cho ân sư. Khi đề cập đến trải nghiệm của bản thân, ngài luôn khiêm tốn bày tỏ: chút thành tựu nhỏ bé này đều là nhờ ân đức dạy dỗ của ba vị thầy (tiên sinh Phương Đông Mỹ, đại sư Chương Gia và lão cư sĩ Lý Bình Nam). Trong mọi lúc mọi nơi, ngài đối với ân sư luôn nhớ mãi không quên!

8. Tôi lái xe cho lão pháp sư đã tám năm nay, ngài chưa bao giờ có yêu cầu gì về nhiệt độ điều hòa trong xe. Nếu hỏi ngài: “Nhiệt độ điều hòa có phù hợp chưa sư phụ?”, câu trả lời lần nào cũng y như nhau: “Được rồi!”

Suốt tám năm, tôi chưa từng thấy lão pháp sư điều chỉnh ghế ngồi; với âm thanh trên xe, thì ban đầu tôi hay mở nhạc và các bài hát Phật giáo, sau đó đổi sang niệm Phật hiệu, lão pháp sư đều chỉ mỉm cười.

Có lần vào mùa đông, sau khi lão pháp sư lên xe, tôi quên không đóng cửa sổ. Qua rất lâu sau mới phát hiện ra, vậy mà lão pháp sư không nói một lời nào; những chuyện nhỏ tương tự như vậy có quá nhiều.

Từ sinh hoạt hằng ngày đến mặc áo, ăn cơm, ngài cũng không hề có yêu cầu gì cả; tất cả đều tùy duyên.

9. Ở vùng quê nơi lão pháp sư cư ngụ, vào hằng năm, mỗi dịp sự kiện trà xuân đều sẽ mời ngài tham dự. Khung cảnh ấy vô cùng náo nhiệt với những màn biểu diễn đặc sắc như múa rồng, múa lân, đốt pháo, thả đèn Khổng Minh, v.v..

Khi buổi tiệc gần kết thúc, mỗi bàn được phát hai chiếc đèn Khổng Minh, chúng tôi kính mời lão pháp sư viết lời chúc phúc lên đèn. Ngài viết, còn chúng tôi thì đoán, anh một câu tôi một ý, cộng thêm tiếng ồn ào của mấy trăm người xung quanh, thế mà lão pháp sư vẫn an nhiên bất động, chăm chú nghiêm túc viết từng nét một. Điều đó khiến tôi nhớ đến câu nói của lão hòa thượng Hiền công: “Thế gian không có việc gì khó, chỉ sợ tâm không chuyên”. Khi bốn chữ lớn “THẾ GIỚI HÒA BÌNH” được viết xong, đã làm tôi cực kỳ xúc động. Lão pháp sư không giây phút nào là không tâm niệm vì chúng sanh, ngài không chỉ viết ra, mà còn lặng lẽ thực hiện. Lão pháp sư từng hóm hỉnh nói rằng: “Không ngờ tôi 93 tuổi rồi mà vẫn còn đi làm ở Liên Hợp Quốc”. Đoàn kết các tôn giáo, mang lại hòa bình cho thế giới là sứ mệnh của lão pháp sư, và những thành quả ấy đều rõ ràng trước mắt.

Đèn Khổng Minh được thắp sáng, chính tay lão pháp sư đã thả chúng bay vào không trung. Tôi cảm nhận được ánh sáng từ tâm của ngài, đang soi sáng chúng tôi, soi sáng cả thế giới.

10. Một ngày nọ sau bữa tối, mọi người quây quần trò chuyện cùng lão pháp sư, tôi và một vị sư huynh khác ngồi ở vị trí khá xa.

Khi mọi người đã yên lặng, ngài quay người nhìn về phía hai chúng tôi, mỉm cười nói: “Hai người họ trông giống như anh em vậy!” Mọi người nghe xong đều nhìn về phía chúng tôi, người thì gật đầu, người thì bảo “Cũng hơi giống”.

Hai chúng tôi cũng nhìn nhau, khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng tôi nghĩ: đâu có giống lắm đâu!

Tôi suy nghĩ: ngài thường xuyên gặp hai chúng tôi, cũng đã mấy năm nay rồi, tại sao hôm nay ngài lại nói câu này với chúng tôi?

Ngẫm kỹ lại, vài tháng trước sư huynh ấy đã xảy ra một chuyện. Dù không liên quan trực tiếp đến tôi, nhưng chuyện ấy vẫn luôn khiến tôi canh cánh trong lòng.

Chỉ một câu “giống như anh em” của ngài, tôi bỗng nảy sinh tâm hổ thẹn. Chuyện xảy ra như thế cũng là điều anh ấy không mong muốn, hơn nữa anh đã làm tình nguyện viên mười lăm, mười sáu năm, thật cũng không dễ dàng gì. Đã là anh em thì còn so đo gì nữa... Câu nói của lão pháp sư giống như liều thuốc diệu kỳ, khiến lòng tôi rộng mở lúc nào không hay.

11. Khi mới đến làm tình nguyện viên, tôi chưa hiểu rõ các quy định trên núi.

Vào buổi chiều nọ, một cư sĩ lạ mặt đến thăm. Lúc ấy sư phụ đang giảng kinh trong phòng thu hình, nên các tình nguyện viên sắp xếp cho cư sĩ ấy ngồi nghe kinh tại phòng tiếp khách. Một tình nguyện viên lâu năm sau khi nhìn thấy cư sĩ này, liền dặn dò tôi trông chừng bà, tránh để bà ấy đi lại lung tung. Khi đó tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cùng bà ngồi xem buổi giảng trực tiếp.

Hơn một tiếng sau, sư phụ giảng kinh xong. Tình nguyện viên kia lại dặn tôi đóng cửa, không cho cư sĩ ấy ra ngoài. Lúc này trong lòng tôi thật không biết xử trí thế nào cho phải, nếu đã bước vào nhà thì đều là khách, mỗi người gặp được lão pháp sư cũng chẳng dễ dàng gì, để người ta đứng ở hành lang gặp ngài một lần thì có sao đâu? (Mỗi lần ngài giảng kinh xong, sẽ đi ngang qua cửa phòng khách và hành lang để trở về phòng nghỉ ngơi, các tình nguyện viên và khách khứa thường đứng hai bên hành lang để cung tiễn lão pháp sư).

Thông thường, trong trường hợp không có khách, lão pháp sư sẽ đi thẳng từ phòng thu hình về phòng nghỉ ngơi. Nhưng lần này, khi đi đến cửa phòng khách, ngài đột nhiên dừng lại. Mọi người đều cảm thấy lạ. Một lát sau, có người hỏi: “Sư phụ, ngài muốn vào phòng khách sao?” Sư phụ đứng ở cửa mà không trả lời. Một tình nguyện viên khác đã theo sư phụ nhiều năm nên lĩnh hội được ý của ngài, bèn mở cửa ra. Cư sĩ kia vừa nhìn thấy sư phụ thì lập tức quỳ lạy, khówek mắt ngấn lệ.

Lúc này, vị tình nguyện viên dặn tôi không cho cư sĩ kia ra gặp sư phụ, cả mặt y đỏ bừng, lúng túng không biết làm sao. Lão pháp sư thật từ bi, ngài không buông một lời trách móc. Không những không để vị tình nguyện viên ấy tạo nghiệp, mà còn có thể làm tròn tâm nguyện của cư sĩ kia, thật đúng là không lời mà hơn cả vạn lời!

12. Tôi có duyên được ở bên cạnh phục vụ lão pháp sư suốt tám năm, và chưa từng thấy ngài bất kính với một người nào. Có lần sư phụ từ châu Âu trở về Hồng Kông, rất nhiều tình nguyện viên mong muốn gặp sư phụ, nên họ đã chia làm hai hàng, đứng hai bên trái phải ở nơi sư phụ xuống xe để nghênh đón.

Tôi lái xe đến trước cổng, sư phụ xuống xe ở cửa bên trái, các tình nguyện viên đứng bên phải bị chiếc xe che khuất nên không nhìn thấy sư phụ. Sau khi xuống xe, sư phụ trước tiên chào hỏi những người bên trái. Sư phụ hết sức từ bi, dù đã ngồi máy bay 12 tiếng đồng hồ, ngài cũng

không than mệt, còn đặc biệt đi vòng qua đầu xe sang bên phải để chào hỏi các tình nguyện viên bên đó. Các tình nguyện viên có mặt ở đó ai nấy đều hết sức vui mừng. Tôi ngồi trong xe lặng lẽ nhìn cảnh tượng cảm động ấy, trong lòng cực kỳ xúc động.

Sư phụ làm bất cứ việc gì cũng hết sức chuyên tâm, nghiêm túc hết mình. Thậm chí, khi mỗi lần nhìn sư phụ viết chữ, đều là nắn nót từng chút một, từng nét phẩy nét mác; thái độ chuyên chú và nghiêm cẩn ấy, quả thật không thể tìm ra được người thứ hai. Chẳng trách mấy nhiếp ảnh gia đến từ Đài Loan lần đầu tiên gặp lão pháp sư, khi chứng kiến cảnh ngài viết thư pháp đã không kìm lòng được mà thốt lên: “Một người tập trung và nghiêm túc như thế này, làm việc gì cũng sẽ thành công”.

Mỗi lần nhìn vào căn phòng, tủ quần áo, bàn viết hay bàn giảng kinh... của sư phụ, mọi vật đều được sắp xếp ngăn nắp có thứ tự. Những ly trà, bát đĩa, khăn lông hay khăn giấy mà ngài đã dùng qua, đều được gấp xếp ngay ngắn, như thể chưa từng sử dụng vậy. Dù đối với người, việc và vật, sư phụ đều hết mực tôn kính.

13. Có lần, hộ pháp sắp xếp cho tôi lái xe ra sân bay đón một vị cư sĩ đến gặp lão pháp sư. Khi đón được vị khách ấy, tôi nói trong bụng: Trời ạ, đã hơn 60 tuổi rồi mà còn trang điểm đậm thế kia, trông chẳng khác nào một chú chim sặc sỡ.

Ở trên xe, qua cuộc trò chuyện giữa bà ấy với một cư sĩ khác, tôi mới biết đây là lần đầu tiên bà gặp lão pháp sư, bà cũng chẳng hiểu gì về ngài. Nhưng tôi biết bà là một nhân vật quan trọng, từng trải qua nhiều sự kiện lớn và có kinh nghiệm sống cực kỳ phong phú. Sau khi xe đến nơi, bà liền vào gặp lão pháp sư.

Khoảng hơn một tiếng sau, hộ pháp sắp xếp cho tôi lái xe đưa cư sĩ ấy rời đi. Khi lão pháp sư tiễn bà ra đến cổng, bà nắm chặt lấy tay ngài, nước mắt không ngừng tuôn rơi, khuôn mặt bà như dòng thác với những

vết lệ dài. Bà cứ luôn miệng nói: “Tôi chưa bao giờ gặp được cụ già nào từ bi đến thế!” Ngay cả khi xe đã lăn bánh, bà vẫn không ngừng rơi lệ.

Câu nói của bà làm trong tôi dấy lên sự đồng cảm, chợt nhớ lại hơn 20 năm trước, khi còn chưa học Phật, tôi tình cờ lướt xem một cuốn sách, nhìn thấy một tấm ảnh trắng đen trong đó. Ngay khoảnh khắc ấy, tôi cảm giác như cả không gian và thời gian đều ngưng lại. Năm, sáu giây sau, cả người tôi mới lắng xuống, rồi từ đáy lòng chợt thốt ra một câu: “Trên thế gian này, lại có một cụ già từ bi đến như vậy”. Ngay sau đó, nước mắt tôi trào ra. Tôi nhìn kỹ bức ảnh, thấy trên đó ghi: “Lão pháp sư Tịnh Không”.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”